

MARK FROST

**EEN
ONWAAR-
SCHIJNLIJKE
VIJAND**

Karakter Uitgevers B.V.

EEN

WILLS LIJST VAN REGELS OM NAAR TE LEVEN #1:

ALS JE IETS ECHT GEHEIM WILT HOUDEN, VERTEL HET DAN AAN NIEMAND.

‘Heb je wel eens champagne geproefd, Will?’

‘Nee, sir.’

Franklin Greenwood gebaarde naar zijn butler, Lemuel Clegg, die een van de geüniformeerde personeelsleden die met een open fles klaarstond naar Will stuurde.

‘Een bodempje maar,’ zei Franklin, waarna hij zich naar zijn kleinzoon boog, die rechts van hem zat, en knipoogde. ‘We hebben tenslotte iets te vieren.’

‘Dat klopt, sir.’

Hij zag de kristallen vloeistof op de bodem van zijn glas kolken, waarna de ober de fles weghaalde. Will imiteerde zijn opa door zijn glas te pakken en ermee tegen het glas van Franklin te tikken.

‘Op de Voorspelling,’ zei Franklin.

‘Op de Voorspelling,’ echode Will.

Hij nam een slokje en vertrok zijn gezicht door de bittere smaak van het bruisende drankje. Franklin dronk zijn glas in één gulzige teug leeg en hield het omhoog om zich nog een keer in te laten schenken. De ober die de fles vasthad haastte zich naar hem toe.

‘Ik kan je niet vertellen hoeveel vreugde de afgelopen paar maanden me gebracht hebben, Will. Ik heb nooit iets liever gewild dan de zegeningen waarvoor ik zo hard gewerkt heb met mijn familie te delen. En zoals je weet heb ik het lang geleden opgegeven om te denken dat dat ooit mogelijk zou zijn.’

Will knikte welwillend, waarna hij met tegenzin nog een slokje nam. Hij zette het glas neer in de hoop dat hij de rest niet hoefde te drinken. ‘Ik denk er net zo over.’

‘Will, de tijd die we samen hebben doorgebracht heeft meer voor me betekend dan ik in woorden kan uitdrukken. Je bereidheid om zonder te oordelen te luisteren en te leren, je positieve houding ten opzichte van onze doelen...’ Franklin boog zich voorover en legde zijn koude hand op die van Will. ‘Maar weet je wat me het meest verheugd heeft? Dat ik in de gelegenheid was om getuige te zijn van je ontluikende talenten.’

‘Dank u, sir.’

‘Dat is van onschatbare waarde voor me. Het is een kostbare schat. Na zoveel teleurstellingen in mijn leven had ik niet op meer kunnen hopen.’

‘Dat geldt voor mij ook.’ Will keek in Franklins ogen en glimlachte verlegen. ‘Opa?’

‘Ja, Will.’

‘Toen we elkaar leerden kennen, hebt u me verteld dat u niets liever wilde dan mijn vertrouwen winnen.’

‘Dat betekent nog steeds meer voor me dan ik in woorden kan uitdrukken...’

Franklins stem bleef verstikt door emotie in zijn keel steken en er verscheen een vochtige glans in zijn wazige blauwe ogen. Hij klokte nog een half glas champagne naar binnen, haalde een zakdoek uit de borstzak van zijn colbert en depte een paar tranen weg.

‘U hoeft niets te zeggen, opa. Ik kan alleen hopen dat ik uw vertrouwen gewonnen heb door alles wat u de afgelopen weken van me gezien en gehoord hebt.’

‘Absoluut.’ Franklin vouwde zijn zakdoek op, stopte hem weg en glimlachte welwillend. ‘Hoe kan ik je daarvan overtuigen, Will?’

‘Ik denk dat ik er klaar voor ben om het hele verhaal te horen.’

Franklin dacht na over het verzoek terwijl hij genoot van zijn laatste hap ribeye-steak van met sojabonen gevoerde Japanse Kobesunderen. Hij schoof zijn bord weg, dat een wachtende ober onmiddellijk van tafel haalde, en klopte op Wills hand.

‘Laten we een wandeling gaan maken,’ zei Franklin.

Ze verlieten het oude, verweerde kasteel via een zijdeur die Will niet eerder was opgevallen en kwamen uit op de minder ontwikkelde oostkant van het eiland. De nazomerzon stond laag aan de hemel, de schaduwen werden langzamerhand langer. Franklin koos een keurig verzorgd grindpad dat door de prachtige tuin liep. Will hield gelijke tred met de lange, gelijkmatige passen van de oude man.

‘Ik ben op dit eiland opgegroeid,’ zei Franklin terwijl hij om zich heen keek. ‘Mijn vroegste herinneringen zijn allemaal verbonden met deze plek – de bomen, de geuren, het water, de prachtige uitzichten.’

‘Bent u hier geboren?’ vroeg Will.

‘Hier vlakbij,’ zei Franklin met een vaag handgebaar naar het vasteland. ‘Mijn vader stichtte het Centrum een paar jaar voordat ik geboren werd; ik haalde voor het eerst adem in de kleine schoolziekenboeg die onderdeel was van de oorspronkelijke campus. Dat is inmiddels allemaal verdwenen. Tegen de tijd dat ik een peuter was, had mijn vader de Crag en het eiland van de familie Cornish

gekocht. Alles over de Voorspelling en de betrokkenheid van onze familie daarbij begint met Ian Cornish.’

‘Cornish is na de Burgeroorlog toch naar Wisconsin gekomen?’

Franklin klopte op Wills arm. ‘Het is duidelijk dat je opgelet hebt.’

‘Ik nam aan dat u daarom wilde dat ik al die oude papieren zou sorteren,’ zei Will terwijl hij naar de toren knikte die boven het oostelijke gedeelte van het kasteel opdoemde. ‘Om over het Centrum en de stamboom van de familie Greenwood te leren.’

Terwijl hij naar de ramen van de toren keek, stak Will twee vingers achter de rug van de oude man op, zo snel dat zijn opa het niet zag.

‘Inderdaad. Goed geredeneerd, mijn jongen. Ian Cornish ontwierp en produceerde geweren, kanonnen en munitie en had zoals je weet aan het eind van de Burgeroorlog een enorm fortuin vergaard. Maar hij verloor zijn oudste zoon tijdens de laatste maand van de oorlog en dat bracht hem uit zijn evenwicht. Hij vluchtte uit New England en vestigde zich hier, een vreemdeling in dit deel van de wereld die gek was van verdriet, en om dat verdriet te verzachten zette hij zijn fortuin koortsachtig aan het werk.’

‘Wat dacht hij daarmee te bereiken?’

‘In zijn dagboeken schrijft Cornish dat hij zich achtervolgd voelde door de rusteloze zielen van de mannen die door zijn wapens waren gedood. Legioenen van die zielen verschenen ’s nachts bij hem, aangevoerd door de geest van zijn eigen zoon. Ian dacht dat hij instructies van deze geesten kreeg over wat hij hier moest opbouwen... en waar hij ondergronds naar moest zoeken. De enige manier waarop hij vrede kon vinden was gehoor geven aan hun instructies.’

‘Daarom ging hij dus de tunnels in.’

Ze passeerden de kleine familiebegraafplaats van de Greenwoods,

die Will tijdens een eerder bezoek al had gezien, met de grafzerk van de man die naast hem liep, Franklin Greenwood, rustend onder het stenen standbeeld van een engel met vleugels die een zwaard naar de hemel hief.

‘Iets riep hem inderdaad,’ zei Franklin. ‘Maar dat waren de geesten van de dode soldaten niet. Of misschien moet ik zeggen dat er meer was.’

‘Daarom is hij dus gaan graven.’

‘Het bestaande tunnelstelsel en de grotten op het eiland uitbreiden, altijd dieper, inderdaad. Gedreven om iets te vinden wat daar volgens zijn visioenen op hem zou wachten. Iets waarvan hij dacht dat zijn zonden erdoor vergeven zouden worden en zijn oneindige verdriet zou verdwijnen.’

‘En dat heeft hij gevonden,’ zei Will. ‘De ondergrondse verloren stad.’

‘De opvattingen en leefwijze van mensen kunnen vreemd zijn,’ zei Franklin. ‘Maar soms als je je verstand verliest, en ik denk dat dat met die arme Ian Cornish is gebeurd, kan dat leiden tot grote waarheden. Zoals Cahokia.’

Franklin bleef voor een klein stenen mausoleum staan om op adem te komen.

‘Hoewel het duidelijk is dat de laatsten van die oude beschaving duizenden jaren geleden zijn gedood of verdreven, zijn er sporen van hen achtergebleven in hun verloren stad,’ zei Franklin. ‘Een deel van hun bewustzijn, neem ik aan, dat is verankerd in de kostbare voorwerpen die ze achtergelaten hebben.’

‘Dingen die ze afotische technologie noemden.’

Franklin keek hem waarderend aan. ‘Je blijft me verbazen, Will. Je hebt je tanden echt in die onderzoeksopdracht van me gezet, nietwaar?’

‘Zoals u zei, doe nooit iets half.’ Will haalde zijn schouders op. ‘Wat voor voorwerpen?’

‘Daar kom ik zo op, maar let op mijn woorden,’ zei Franklin en hij stak een vinger op. ‘Om wat Ian Cornish het menselijk ras heeft gegeven, zal hij op een dag worden herinnerd als een van onze moedigste ontdekkingsreizigers, net zo belangrijk voor het verhaal van de mensheid als Galileo, Christoffel Columbus en de man die het atoom gesplitst heeft.’

Franklin haalde een klein zwart apparaat uit zijn zak en richtte het op het stenen gebouw voor hen. De gebeeldhouwde deuren, die puur decoratief hadden geleden, draaiden met een schurend geluid van steen op steen op verborgen scharnieren open.

Franklin toetste weer een knopje op het apparaat in. Twee gladde roestvrijstalen panelen schoven open, waardoor de cabine van een grote, ultramoderne lift zichtbaar werd.

‘Ik zal het je laten zien,’ zei Franklin terwijl hij naar de cabine wees.

Will liep naar binnen en Franklin volgde hem. Hij toetste cijfers in op een ingewikkeld controlepaneel dat aan de zijwand van de cabine was bevestigd. Will keek over de schouder van zijn opa mee en zag welke cijfers hij invoerde. De stenen buitendeuren en de stalen panelen schoven dicht. Will voelde de lucht om zich heen comprimeren. Ze begonnen af te dalen, soepel en ogenschijnlijk met een aanzienlijke snelheid.

Dit is de ingang op de begane grond van de lift die we in het ondergrondse ziekenhuis ontdekt hebben, realiseerde Will zich.

‘Als het zo belangrijk was wat Cornish ontdekt heeft, waarom heeft hij het dan niet aan iedereen verteld?’ vroeg Will.

‘Dat heeft hij wel degelijk gedaan,’ zei Franklin. ‘Cornish had veel invloedrijke vrienden in New England, waaronder de leden

van wat aan de oppervlakte een sociale of academische club in Boston leek. Vooraanstaande mannen, pijlers van de gemeenschap, geschiedenismakers, allemaal deel uitmakend van een organisatie die haar oorsprong had in de traditie en cultuur die gepaard gingen met de geboorte van de onafhankelijkheid en vrijheid in het vroege Amerika. In feite ging de geschiedenis van die organisatie echter veel verder terug dan Ian wist, naar de regerende kasten en monarchieën van West-Europa, eeuwen voordat ons continent ontdekt was.'

Franklin haalde een ouderwetse sleutel uit zijn zak en hield die in zijn geopende hand. Het leek eerder een ceremonieel dan een praktisch gebaar. Will zag een insigne op het porseleinen label staan dat hij meteen herkende: drie letters die waren verstrengeld met een tekenhaak en een kompas.

'De Ridder van Karel de Grote,' zei Will.

'Precies. Toen hij zijn ontdekking eenmaal aan zijn clubgenoten in het oosten had verteld, hadden ze bijzonder veel belangstelling om het werk dat Cornish hier verrichtte te steunen. Een paar jaar later, toen de geestelijke toestand van de arme man verslechterde, zijn de belangrijke opgravingen van Cahokia onder hun supervisie verdergegaan. Begin je te beseffen hoe dit allemaal samenvloeit, Will?'

'Jazeker, sir.'

'De oudste zoon van Ian Cornish is in de Burgeroorlog omgekomen, maar hij had ook een tweede zoon, die te jong was om te vechten maar die vanaf het begin over Cahokia wist. Cornish introduceerde de jongen bij de Ridder, en hij ging met zijn vader mee naar het westen toen hij voor het eerst hiernaartoe kwam. De enige zoon van Ian Cornish kreeg een sleutelrol toen het onderzoek vorm kreeg. En toen die arme Ian de grip op het beetje verstand dat hij

nog had kwijtraakte en hij uiteindelijk zelfmoord pleegde, werd deze energieke jonge man, Lemuel Cornish, door de Ridderes aangewezen om zijn belangrijke werk voort te zetten en de erfenis van zijn vader in leven te houden.’

Lemuel. ‘Nogal een ongewone naam,’ zei Will.

‘Niet in de negentiende eeuw,’ zei Franklin terwijl hij de muren bekeek. ‘Ik kende hem natuurlijk, net als mijn vader. Lemuel Cornish verkocht ons het terrein waarop de school gevestigd werd. Maar hij heeft mijn vader maar heel weinig verteld over wat hij allemaal wist. Dat heeft hij voor mij bewaard.’

‘Waarom?’

‘Thomas Greenwood – mijn vader en jouw overgrootvader – was veel dingen. Een man met visie, een geboren leider, en op het gebied van onderwijs niet minder dan een profeet. Hij was ook... Hoe zal ik het zeggen?’ Franklin keek naar het plafond. ‘Je weet dat ik gelijk heb, vader, een onverbetterlijke brave hendrik.’

Will kon het niet helpen dat hij moest lachen. ‘Wat bedoelt u?’

‘Thomas had nog nooit een heiden ontmoet die hij niet kon bekeren, een hopeloos geval dat hij niet kon redden, een zondaar die hij niet kon transformeren. Goedheid, altijd goedheid met een hoofdletter G. Het hele menselijk bestaan was netjes verdeeld in zwart en wit, en mijn vader was gewapend met een onwankelbaar vertrouwen in zijn vermogen om het verschil te maken.’

Will voelde de liftcabine heel licht vibreren toen de snelheid afnam.

‘Wat is daar mis mee?’ vroeg Will.

Franklin was lichtelijk geërgerd door de vraag; het littekenweefsel achter zijn oren kreeg een fellere kleur roze.

‘Wat daar mis mee is, beste jongen?’ zei Franklin, die met een beheerste maar verwijtende blik in zijn ogen naar hem keek. ‘Zo’n

simpele, ongenueanceerde, zeg maar kinderlijke filosofie negeert alle grijzen, alles wat tussen zwart en wit in zit, de plek waar de mens die voor zichzelf leert denken kan beslissen hoe hij volgens zijn eigen regels wil leven.’

De lift stopte en de deuren schoven open.

‘En dat is de plek waar de interessantste dingen gebeuren,’ zei Franklin.

‘Waar is Will?’ vroeg Brooke terwijl ze de gemeenschappelijke zitkamer in liep.

Nick keek op van zijn driehonderdste keer opdrukken. ‘Hij dineert weer bij die oude Elliot.’

Nick sprong bezweet op, pakte een handdoek en begon zich af te drogen terwijl hij naar haar grinnikte alsof hij het niet kon helpen. Dat kon hij inderdaad niet. Brooke zag er zoals gewoonlijk moeiteloos onberispelijk uit – kleding, accessoires, haar, het vleugje make-up – alles was samengesteld als een perfect recept.

‘Hij brengt daar heel veel tijd door,’ zei Brooke. Ze zette haar rugzak op de tafel, waarna ze er een agenda uithaalde en erin begon te schrijven terwijl ze afwezig een lok van haar goudblonde krullen draaide. ‘En Ajay?’

‘Hij is ook nog steeds in de Crag; hij werkt tot laat aan het sorteren van die dokumenten.’

‘Docúmenten. Een doka is een donkere kamer.’

‘Je bent zelf een donkere kamer,’ zei Nick, die nog steeds naar haar grijnsde.

Brooke schudde lachend haar hoofd en keek daarna met een waarderende blik in haar ogen naar hem. ‘Wat voor trainingsprogramma ze je ook hebben gegeven, het doet wonderen voor je lichaam. En helemaal niets voor je hersenen.’

Nick draaide een stoel om en ging met zijn kin op zijn armen tegenover haar zitten. ‘Wil je niet uit me krijgen waar Elise is, nu je zo druk bezig bent met kampeider spelen?’

‘Uit je krijgen? Goed dan. Zeg het maar.’

‘Geen idee,’ zei Nick terwijl hij met zijn vingers op de tafel trommelde. ‘Waarom wil je de hele tijd weten waar iedereen is?’

Ze keek hem aan met een van haar onvervalste geërgerde blikken. ‘Mag ik niet nieuwsgierig zijn naar mijn vrienden?’

Ze pakte de zwarte telefoon van de tafel en toetste de enige knop in. Toen de telefoniste opnam, zei ze: ‘Wilt u Elise Moreau oppiepen en haar vragen om mij te bellen?’

‘Wat is de datum van vandaag?’ vroeg Nick toen ze had opgehangen.

‘Wat heeft dat met de rest te maken?’

‘Je hebt je agenda recht voor je liggen, Sneeuwwitje. Wat is de datum van vandaag?’

‘7 augustus,’ zei Brooke.

‘Ja, natuurlijk,’ zei Nick terwijl hij met zijn vingers knipte. ‘Het is de Nationale Wees Nieuwsgierig Naar Je Vrienden Dag.’

Ze keek hem een hele tijd aan, en heel even verscheen er een zweem van woede in haar ogen. ‘Er moet een manier zijn waarop ik je kan ontvrienden.’

‘Blijf dromen, liefde.’

Nick keek naar Brooke terwijl ze weer in haar agenda begon te schrijven. Zijn glimlach verdween toen ze niet meer naar hem keek. Hij stond op en moonwalkte naar de keuken terwijl hij op de wandklok keek.

‘Mag ik je een verfrissend drankje aanbieden, Brookje?’ vroeg hij.

‘Water graag,’ zei ze zonder op te kijken.

‘Eén H-twee-O komt eraan.’